

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĚR ȘI LUMINĂ

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor : A. NENOVEANU

Director : PETRE BORȘ

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an. 30 Lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „

Studentii plătesc pe jumătate.
Pentru străinătate se adaugă portul.

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

No. 35, STRADA COLȚEI, No. 35

Un număr vechi 2 Lei.

S U M A R :

Răspunsul D-lui C. E. Schina, Prim Președinte al Inaltei Curți de Casație și Justiție la discursul rostit de D-l Procuror General, de pe lângă acea înaltă Curte, cu ocasiunea solemnității deschiderii anului judecătoresc, 1894—1895.

Discursul pronunțat de D-l Procuror St. Stătescu în audiența solemnă a Curții de apel din București, cu ocasiunea deschiderii anului judecătoresc 1894—1895.

Jurisprudența română :

Curtea de Casație secția II : P. Mateescu cu Bădița Drăgoescu.

Idem : I. Rosenbaum cu L. Grünberg.

Idem : Economu Ion Severin cu Statul.

Idem : Direcțiunea C. F. R. cu locuitorii comunei Potcova.

În numărul trecut al diarului nostru am publicat magistratul răspuns al d-lui C. G. Schina, Prim-Președinte al Inaltei Curți de Casație, la discursul atât de frumos al d-lui Procuror-general G. Filitti; însă cum din scăpare din vedere s'au strecurat mai multe erori de tipar în acest răspuns, cari i-au schimbat puțin înțelesul, lă publicăm din nou astăzi, fiind siguri că aducem un adevărat serviciu cititorilor noștri dându-le aceste pagini elocvente și pline de învățăminte, mai ales pentru magistrați.

Tot în acest număr publicăm și meritosul discurs rostit de d-l procuror Stătescu la Curtea de apel din București despre „Casierul judiciar“.

Cestiunea casierelor judiciare fiind una din cele mai importante cestiuni, interesând de aproape siguranța publică, vom reveni asupra-i într'unul din numerile viitoare.

RĂSPUNSUL

D-lui Prim Președinte al Inaltei Curți de Casație și Justiție
C. E. Schina

la discursul rostit de D-l Procuror General, de pe lângă acea înaltă Curte, cu ocasiunea solemnității deschiderii anului judecătoresc, 1894—1895.

Domnule Procuror General,

«Non parvas animo dat gloria vires»
Ovid.

Admir în D'Aguesseau pe savantul jurisconsult, admir pe oratorul elocuent, care, în limbajul cel mai înalt, cel mai nobil, a formulat morala cea mai pură, preceptele cele mai sănătoase; pe censorul, pe Catonele Franciei

secolului al 17-lea, care, ca și predecesorul lui din Roma antică, a făcut, prin vocea lui puternică, mângâierea și bucuria oamenilor de bine, a înfipt teroarea și provocat ura în inima celor răi; dar, ceea ce admir mai cu seamă și iubesc cu deosebire în el, e marele, e integralul magistrat, bărbatul virtuos, care ne-a lăsat drept moștenire ceva cu neasemănare mai prețios de cât doctrine, precepte, ne-a lăsat exemple; de acele frumoase și mari exemple cu cari, ca roman, se mândrește cu drept cuvânt Quintilian, când, în opera sa magistrală «*Oratoria Institutio*», condus a face un paralel între Greci și Poporul-rege, cu un legitim sentiment de orgoliu național, dice : *Quantum enim Graeci praeceptis valent, tantum Romani, quod est majus, exemplis.*

În calea grea a vieții noastre de distribuitori ai justiției, exemplul lui D'Aguesseau, ca om și ca magistrat, e farul luminos, cel mai luminos, poate, către care ar trebui, pentru a nu rătăci vre-o dată, să avem adesea ațintite privirile și meditațiunile noastre, căci, prin viața lui, el ne prezintă cu prisos tot ce ne poate atrage și interesa mai mult într'un om : puritatea și delicatetea conștiinței, caracterul, forța sufletească, *animi proestantia*, cum diceau Romanii, acea facultate care face ca omul, fără prezumțiune, încăpățanare sau aroganță, să fie tot-d'auna curajos, ferm în dreptatea ce dă, sigur de densul, fără nici o teamă, teama conștiinței proprii exceptată, când e vorba de a-și face datoria.

Acesta era D'Aguesseau, dar, spre a cuprinde în cât mai puține cuvinte încă pe întreg omul moral, voi adăoga : om onest și om de bine, *vir bonus* în toată puterea și întinderea dată acestor cuvinte de Caton și Quintilian în celebra definițiune a oratorului : *Vir bonus dicendi peritus*. *Vir bonus*, au dis acești mari și virtuși bărbați, pentru că, numai prin însușirea condițiunei morale ce implică aceste două cuvinte, omul ce se destină serviciului public e capabil, în această a lui calitate, și în exercițiul funcțiunei, ca, uitându-se pe sine și pe cei ce îi țin de aproape, să-și îndrepte de la început, și pentru

tot-d'auna, facultățile, activitatea, spre binele concetățenilor săi, să fie, în raport cu natura și întinderea sferei sale de activitate, în realitate bine-făcător, să lase după densul urme în adevăr folositoare obștei.

* * *

Noi românii suntem, netăgăduit, un popor adânc frământat de pasiunea progresului, însă, din nenorocire, avem, pare-mi-se, aplecarea, atât în ce privește lucrurile cât și în ce se atinge de oameni, a ne mulțumi, cam lesne și cam des, cu ceea ce Francezii numesc așa de bine: *les à peu près*. Pe lângă aceasta, trăim într-o epocă în care fidelitatea, statornicia în doctrine și în idei nu e tot d'auna și în toate o condițiune neapărată pentru a îmbrățișa și percurge repede și cu succes carierele publice.

Așa fiind, și puși, precum suntem adă, în fața unei personalități atât de perfectă în frumusețea ei severă, înaintea unui om care ne înfățișează cel mai complet acord între fapte și precepte, între doctrină și viață, puși în fața lui D'Aguesseau, e natural, e chiar de un oare-care interes, crez, să ne întrebăm: Cărei forțe impulsive, căruia agent director, așa putea dice creator, Francia și Omenirea datorește pe acela spre care avem în acest moment îndreptate privirile, inteligenței omului, saii inimei lui? Cu nici o altă ambițiune de cât aceea d'a 'mi exprima un sentiment de care sunt adânc pătruns, răspund acestei întrebări, fără a sta un moment măcar la îndoială: inimei, singur locaș, unic focar al convicțiunilor tari, al credinței, mama înaltelor eugărări și a operilor nemuritoare.

E adevărat, o recunosc pe deplin, că o mare inteligență împodobită cu vaste cunoștințe a fost apanagiul lui D'Aguesseau, dar, presupuind acest apanagiū încă și mai bogat, cine ar putea în conștiință tăgădui că, tot cu ajutorul lui, însă îndreptat spre alte direcțiuni, D'Aguesseau, în loc d'a fi, precum a fost în tot cursul vieții, bine-făcătorul contemporanilor săi, în loc d'a lăsa ca moștenire marea lui operă de jurisconsult, magistrat, orator, legiuitor, om de stat, iar viața lui ca un model de virtuți, cine poate tăgădui că în loc de toate acestea, el ar fi putut să ne transmită numai trista sarcină d'a înregistra lucruri cu totul alte, precum: sete d'a urca treptele sociale cu singurul scop d'a se vedea cât mai curând bine și comod așezat, foloase materiale pentru sine și pentru ai săi câștigate și grămădite, plăcere d'a se bucura de onorurile nedespărțite de pozițiunile sociale înalte, onoruri și credit de care mulți se mulțumesc preferindu-le adevăratei onoare, și alte de-ăsemenea natură, care satisfac ambițiunile vulgare. E dar drept a dice că apanagiul intelectual al lui D'Aguesseau n'a fost pentru densul, ca pentru orî și cine, de cât o uneltă, instrumentul indifereamente și de o potrivă propriu pentru tot felul de lucruri: lucruri mari sau mici, frumoase sau urite, bune sau rele, adevărate sau false, folositoare pentru sine sau pentru alții, solide sau fragile, după voința omului care l'mănuște.

Ce dar a putut face ca D'Aguesseau să fie omul istoric pe care îl cunoaștem, de nu marea lui inimă, focarul credinței care l'a însuflețit? Acea boală, atrofie a inimei,

care se numește scepticism, produce oameni sterili, adesea rău făcători, egoiști, nici o dată altruiști, el nu produce oameni ca D'Aguesseau.

* * *

Distinsul literator și academician Thomas, autorul elogiului lui D'Aguesseau, vorbind de acest ilustru compatriot al său, a dis: *«Il n'est pas donné à tout le monde d'être grand, mais chacun peut apprendre de lui à être juste»*. E foarte adevărat, fie-care poate, sub oare-care condițiuni, învăța de la D'Aguesseau să fie just; mă întreb însă: a fi just în toată puterea cuvintului, pururea și în orî și ce împrejurare, a'și face din justiție obiectivul vieții, nu e oare a fi tot-d'o-dată și mare? Cred că da! Nu pot de asemenea primi, fără rezervă, afirmațiunea panegiristului când dice că fie-care poate învăța să fie just. Afirmațiunea e prea absolută și nu crez că în spiritul chiar al lui Thomas să fi fost ideea că orî și cine, fără osebire, ar putea învăța să fie just. Pentru acesta să mai cere ceva, trebuie ca, într'un grad oare-care, cel ce se destină justiției să însușească darurile cu care natura a înzestrat pe D'Aguesseau; fără acesta nu e cu putință să devie cine-va magistrat integru, în adevăr independent, extrinsec și intrinsec liber, voi să zic capabil, *constant et perpetim*, să evite acele puncte extreme în cariera distribuirii justiției, cari se numesc: unul servilitate, celălalt capriciu, bun plac, aplecare d'a zice, nu numai când trebuie, dar câte odată chiar și când nu trebuie: *sic volo, sic jubeo*

«Pouvoir tout pour la justice, et ne rien pouvoir pour soi-même, c'est l'honorable, mais pénible condition du magistrat», ecă adevăratul precept dat de însuși D'Aguesseau, precept care d'alt-mintrelea, mult înaintea lui, un alt om onest și om de bine, Cicerone, l'a formulat în substanță zicând: *omnes viri boni jus ipsum amanti*

Atât Cicerone cât și D'Aguesseau au fost adânci eugători, și tot d'o-dată, ceea ce e esențial, din acei oameni cari au predicat cu exemplu, au practicat ceea ce au slătit pe alții să facă. Așa fiind, cuvintele lor merită osebita noastră atențiune, cel puțin pentru câte-va momente.

Să ne întrebăm dar în scurt ce rezultă din cuvintele lor deja citate:

Că trebuie să iubim justiția pentru ea însăși iar nu pentru noi, *jus ipsum amare*, că trebuie să putem tot pentru ea, *nimic pentru noi*. Dar un punct la care ei nu răspund direct, ci indirect, dar destul de clar, e: Pentru ca aceste cerințe să se împlinească, ce calitate trebuie să aibă un magistrat? cuvintele: *viri boni*, ale unuia, *condition pénible*, ale celui-lalt, lasă lămurit să înțelegem că, atât în spiritul lui Cicerone, cât și în acela al lui D'Aguesseau, pentru ca magistratul să pôtă practica preceptul ce ei l'au formulat, trebuie să fie *virtuos*; și au dreptate, căci e, în adevăr, o virtute și o virtute încă din cele grele de practicat, aceea care constă în a nu face uz, nici o dată și în nici în o împrejurare, de o putere pe care, *în drept*, nu o ai, dar de care, *în fapt*, poți uza absolut, fără

teamă de vre-o pedeapsă alta de cât aceea ce-ți poți inflige tribunalul conștiinței tale, tribunal pe care 'l poți împăca, 'l poți face să tacă, înșelându-l prin propriile tale sofisme, 'l poți corupe, sau, mai bine zis, adormi momentan, ceea ce e destul, oăci când se va deștepta, va fi prea târziu.

Să avem deci continuu în vedere greutatea misiunii noastre pentru ca, mai puțin încrezător în puterile noastre, să ne observăm mai de aproape în ori-ce împrejurare.

Nu mai așa vom putea practica, *constanter et perpetim*, virtutea care e de esența mandatului nostru și pe care ne-a formulat-o așa de bine Cicerone și D'Aguesseau; numai ast-fel vom fi în adevăr onești, *virii boni*. Nu crez că ar putea fi o inscripție mai bună de gravat pe viitorul Palat al Justiției ca aceea a marelui Cicerone: *Omnes viri boni jus ipsum amanti*.

* * *

E de prisos, Domnule Procuror General, să spun, în prea multe cuvinte, cât împărtășesc opiniunea D-vastră, cât cred că ar fi de dorit ca operele lui D'Aguesseau, și în deosebi Mercurialele, să facă, cât mai mult și mai des, obiectul cetirei și meditațiunilor magistraților noștri, mai cu seamă a celor tineri, ca, aceste Cap-d'operă de stil, de profundă psihologie, de doctrină morală sănătoasă, să fie pentru noi toți ceea ce evangeliile sunt pentru creștini, oăci, scrieri ale unui om în care sunt intrupate povața și pila, e merită în adevăr o asemenea onoare. Nu e pagină, nu e frază, aproape, în care să nu întâlnim câte o cugetare adâncă, un precept util, o satiră mușcătoare. Relevez, resfoind, între alte, o critică de moravuri, care m'a isbit. Vorbind de disipațiunea morală, și, ca urmare a ei, de pasiunea jocului, de care era contaminată unii din magistrații secolului al 17-lea în Franța, el dice: *et ce sont là les grandes occupations qui ne permettent à notre magistrat de se livrer au sommeil qu'a l'heure à laquelle ses pères entraient au sénat*.

Anul judecătoresc 1894—1895, e deschis.

DISCURSUL

pronunțat de D. Procuror St. Stătescu
in audiența solemnă a Curței de apel din București,
cu ocaziunea deschiderii anului judecătoresc
1894—1895

Domnule Prim-Președinte

Domnilor Președinți și Onorați Consilieri,

Delegat și de astă dată ca să îndeplinesc funcțiunile Ministerului public în această zi solemnă, așa fi dorit să schimb subiectul tezei mele, și să vă vorbesc de alt ceva de cât de ceea ce v'am vorbit în anul trecut; așa fi avut atunci cel puțin avantajul de a vă întreține despre uă oestiuune nouă, și pentru acesta mai atrăgătoare, spre a obține totă atențiunea d-vastră.

Lucrul însă nu mi-a fost cu puțință, de ôre-ce Casierul judiciar nu este încă înființat, și de ôre-ce cred

că lupta întreprinsă în acest sens, nu se poate încă considera terminată.

A avea Casierul Judiciar și încă a-l avea cât de curând, iată o cauză pentru care parchetul D-vastră s'a devotat cu desăvârșire, și pentru care cred atât de util a reveni în astăzi cu noui argumente și cu noui dovezi, spre a-l susține, a-l învedera utilitatea, și prin consecință a arăta necesitatea adoptării acestui serviciu.

În adevăr, ce cestiune mai importantă, ce subiect mai la ordina zilei, ce teză mai urgentă putea să fie mai de desfășurat în ziua deschiderii unui an judecătoresc, de cât aceea ce tinde la înființarea unei instituțiuni judiciare? Și cine sunt mai în măsură a-l aprecia valoarea, a-l cumpeni avantajele și sarcinile; cine au mai mult drept în fine să o reclame și chiar să stăruiască a se înființa, de cât magistrații?

Convinși de toate acestea, țineam să avem alături cu noi întreaga lume judecătorească și pe Dvoastră cu deosebire; țineam să vă punem în curentul dovedilor noul, adunate în restimpul de an până astăzi, pentru ca nimic să nu vă fie necunoscut, din ceea ce credem că se poate dice, în interesul isbândeii ce așteptăm.

Onorați Magistrați,

Vă aduceți aminte, cum în anul trecut, cu slabe cunoștințe și cu puține mijloace, căutam să vă arăt cât de mult eram convins de utilitatea serviciului de Casier judiciar; silințele mele tindeau, nu atât ca să vă introduc în detalii, cât nu vă puteau interesa mult, cât mai ales ca să vă câștig cauzei ce susțineam. Vream să obținem asentimentul și sprijinul D-vastră, fiind sigur că spre a isbuti, ne era destul aceasta. Ei bine succesul a fost la nivelul speranțelor ce nutream atunci. D. Populeanu, căruia revine tot meritul acestei inițiative, a obținut deja adesiunea Domnului Ministru. De astăzi înainte sperăm că nu este de cât cestiune de timp, spre a se putea pune în aplicare, a se organiza serviciul casierului, și a ne ridica ast-fel și noi, cu un pas mai sus, sub punctul de vedere al instituțiunilor judecătorești.

Franța, Italia și Belgia au reputațiunea de a avea mai bine organizată această instituțiune și cu deosebire Franța oferă tipul, pe care toate celelalte State caută a-l imita. Belgia mai avea în anul acesta un congres internațional de patronaj. În orașul Anvers erau invitate toate continentele, spre a discuta cestiuni relative la vagabonzi, cerșetori, liberații din arest, copii moralmente abandonati etc. Toate cestiuni de o importantă socială de primul ordin, și care la noi sunt așa putea dice, nu numai neglijate, dar chiar de foarte mulți necunoscute.

Ca membru al uniunii internaționale de drept penal, primisem deja invitațiunea de a lua parte la lucrările acestui congres, de oare-ce cestiunile de patronaj se leagă foarte strâns cu cele ce interesează ramura penală. Cu toate acestea nu eram hotărât să mă duc, când D. Ministru de justiție în dorința de a avea detalii atât asupra Casierului cât și asupra vagabondajului și cerșetoriei, a crezut de cuviință a mă delega pe mine cu ambele aceste cestiuni.

De sigur că ori care dintre Dvoastră, cum și mulți dintre cei-lalți membri ai cărmuirii judecătorești, ar fi fost cu mult mai destoinici, a aduce la sfârșit dorit ambele aceste cestiuni. Din parte mi am căutat să corespund încrederei ce mi s'a arătat printr-această delegațiune. Am pus toată atențiunea de care m'am crezut în stare pentru interesul cauzei ce mi se încredințase. Fie ca silințele mele să nu fi fost zadarnice.

Plecând însă în această misiune eram cu desăvârșire mulțumit, fiind că mergeam acolo unde trebuia să văd:

Înșelatum'am eu ceva din cele ce înaintasem asupra Cazierului judiciar?

Este oare în adevăr o instituție de valoare, și merită în desul, regretul ce exprimasem înaintea D-văstră că s'a întârziat până astăzi înființarea lui la noi?

În fine adoptarea unui sistem central unic, cu ramificații simple în cele l'alt județe, despre care mă pronunțasem ca suficient și avantajos la noi, ar fi imposibil?

Ei bine, nu; — iată răspunsul ce am la toate aceste întrebări. Resultatul cercetărilor mele a fost cu desăvârșire satisfăcător, și țin să vă declar încă de acum că mențin în totul cestiunile de detalii ce am desfășurat în cuvântarea mea de anul trecut. Mențin cu deosebire că Casierul susținut de antropometrie este în adevăr ultima expresie de progres la care a ajuns instituțiunea constatării identităților personale.

Domnilor,

Ca să vă fac să vedeți că în adevăr acesta este sistemul cel mai bun de adoptat, este destul să vă spun, că după aproape o jumătate de secol de practică, Franța are astăzi acest sistem. Amabilitatea parchetului de la Trib. de Sena, la adresa căruia găsesc de a mea datorie, să exprim și aci mulțumirile mele, m'a făcut să iau cunoștință, de toate detaliile necesarii; — totul mi a fost explicat cu atâta competență și cu o egală bună-voință.

La grefa Trib. este așezat serviciul de Casier simplu, antropometria fiind introdusă de poliție, în serviciul căreia se află D. Alfonse Bertillon inventatorul ei, a rămas acolo și astăzi Casierul este dat în sarcina și răspunderea grefierului-șef al Trib., care la rândul său, are numiți funcționari pe socoteala sa, așa că formează un fel de antreprisă, dată lui cu o anumită parte din ceea ce se încasează; — funcționarii Casierului sunt plătiți asemenea cu remise, după numărul buletinelor. Guvernul francez a adoptat acest mod de a ține Casierul numai de teama cheltuielilor ce se aștepta să aducă Casierul; — ba încă pusese taxe mari pentru particularul care 'și cerea extract după casierul său, în urmă însă vădând că nu erau necesarii s'a redus simțitor. Așa la 1872 se percepea 3 fr. 50 unui particular care cerea extract după casierul său, iar la 1892 s'a redus la 1 fr. și 25 cât este și astăzi.

Grefierul încasează: 1 franc pentru un extract de la casierul particularilor; iar Statul plătește 25% pentru un buletin liberat Ministerului public, și 10% pentru un buletin trimis la biroul de recrutare pentru ori-ce osândit de la vârsta de 20 până la 46 de ani, spre a fi notat în fișele personale.

În așa acestui sistem, care m'a surprins, am căutat să află pentru ce Statul nu are pe socoteala sa proprie acest serviciu; — mai ales astăzi când după o așa de bună practică el nu este o sarcină de temut. Taxele reduse deja erau cea mai bună dovadă de dreptatea observațiilor mele.

Domnii mei, parchetul Tribunalului de Sena are un procuror, numit procurorul Republicei, și 30 de substituiți, însărcinați fie-care cu o speță deosebită din lucrările parchetului. D. Edmond Paillet este substitutul cu care am avut onoare să fiu în contact, și căruia i datorez toate aceste informațiuni, fiind special însărcinat cu lucrările de casier. D. Deprey este șeful biuroului de casier, funcționând și dirijând acest serviciu deja de mai mulți ani. Ambii acești funcționari, de a căror competență în materie, am căpătat o prefectă dovadă, mi-au răspuns cât se poate de favorabil dorințelor mele, densii mi-au spus, *cu calcul făcut*, că cestiunea casierului, nu numai că nu este o greutate pentru buget,

dar încă, 'mi adăoga, că grefierul are din acesta un profit de circa 10000 fr. pe fie-care an, așa că în cele din urmă, lucrul nu va întârzia de a fi luat asupra Statului.

Să profităm deci de experiența trecutului, — să profităm de exemplul ce ne oferă cei mai înaintați de cât noi; să copiem modelul ce ni l'ofere Franța și în această direcțiune, și să i plătim cu recunoștința noastră serviciul ce ne aduce. Vom ajunge ast-fel a avea, cu siguranță, o bună și folositoare instituție, care, în locul temerei, în locul incertitudinii ce aveam, că poate să ne coste prea mult, avem în mână dovada matematică, că va produce foloase chiar și sub punctul de vedere al cheltuielilor bugetare.

Onorată Curte,

Susțineam, precum vă aduceți de sigur aminte, în desvoltarea ce am dat în anul trecut sistemului de Casier ce ar fi bine să ni se admită, ca să completeze Casierul cu sistema antropometrică; cu alte cuvinte ceream deja de atunci, să ni se doteze justiția penală, cu această instituție completată și organizată după modelul francez; cu toate argumentele de care mă putusem înarma, cu tot focul unei convingeri neștrămutate, căutam să vă fac și pe d-voastră să vedeți, că departe de a o combate, sistema antropometrică este de adoptat. Aveam însă în fața mea un adversar cu mult mai superior. D. Columbeanu onor. Procuror general al Curții de apel din Craiova, fusese deja consultat de minister în această privință: raportul său era formal și categoric, desaprobând metoda antropometrică. Ministerul luase în deapropoie băgare de seamă aceste lacrimi, de oare ce în urma lui se oprise ori-ce demersuri relative; mă aflam deci în cea mai grea pozițiune, căci pledam afacerea pentru minister pe când în realitate ministerul se părea a fi influențat de opinia contrarie.

Mergând la Paris am căutat, și în această privință, să văz lucrul la sorginte; am mers deci la instalat d-lui Bertillon de la prefectura poliției, am căutat să mă informez asupra tuturor cestiunilor, și aci m'am întărit și mai mult în credința, că nu se poate combate acest sistem de a stabili identitatea indivizilor, de cât numai de persoane cari nu l'cunosc în deajuns.

Pentru a vă da o adevărată idee de prețul ce guvernul francez pune pe acest serviciu; pentru a vedea dacă în adevăr cei ce l'practică de atâtea ani i-au simțit avantajele, nu pot face mai bine, de cât să angagez pe ori cine are ocaziunea de a trece prin Paris, să ceară permisiunea de a visita acest serviciu. Este în adevăr surprinzător a lua cunoștință de modul complex și sistematic, cum este instalat în apartamentele ce ocupă în poliția din Paris. Mobilierul, personalul, instrumentele 'ți dau la prima vedere, convingerea că nimeni și nici o dată nu s'a îndoit cine-va de enormele servicii ce antropometria a adus urmărilor judiciare; dimpotrivă, fără nici o rezervă i se prodigă toate mijloacele spre a l'duce la apogeu.

Negreșit, că lucrul nu ar fi ajuns aci, dacă în fruntea acestui serviciu nu s'ar fi aflat o persoană care să i se fi devotat exclusiv. D. Bertillon nu este un academician, ba încă nu are nici cel puțin un titlu academic, și cu toate acestea numele lui este cunoscut în cele cinci părți ale lumii. În biuroul său veți găsi un registru în care roagă pe ori ce vizitator să 'și înscrie numele; acest registru vă va da dovada afirmațiunii mele, și cu toate acestea, dacă signalmentele antropometrice nu s'a introdus în toate statele, nu este decât teama cheltuielilor despre cari nu se ia de cât infor-

mațiuni superficiale, și neaprețierea suficientă a avantajelor ce dă.

La noi acest motiv, nu este de neglijat, și fiindcă din anul trecut am ținut să dovedesc că sarcina bugetară, este mai mult o spaimă de cât o realitate am căutat să aduc, de astă-dată și oare-care piese de convingere asupra acestui punct.

Am luat tratatul din urmă al d-lui Bertillon, din care este lesne de înțeles, cât de ușor este de aplicat; câte detalii se pot procura asupra identității individului, și în fine, prin consecință, ce avantajos este acest serviciu.

Am adus asemenea două instrumente principale, căci din cele-lalte unele se pot neglige pentru un început, de și costul lor este ridicol, iar altele le avem deja pe la penitenciare.

La rigoare unul singur poate că ar fi suficient pentru a avea un ajutor de la antropometrie, fără ca bugetul să poată reclama.

Măsurile de luat sunt după cum știți:

- 1) Capul în lung, adică de la frunte, baza nasului, până la occiput;
- 2) Capul în larg, adică distanța între urechi;
- 3) Urechea asemenea măsurată în lungime și lățime;
- 4) Brațul de la cot până în vârful degetelor;
- 5) Degetele mediu și auricular;
- 6) Laba piciorului de la călcâiu până în vârful degetelor;
- 7) Talia, sau ceea ce se numește înălțimea corpului, de la talpă la creștet;
- 8) Bustul, adică înălțimea corpului așezat pe scaun, de la scaun la creștet;
- 9) Lărgimea brațelor întinse în cruce cu corpul;

Compasul acesta ce vă prezint și care se numește *«Compasul cu glissieră»* de oare ce după cum vedeți unul din brațele sale este așezat ast-fel, că poate glisa pe o bară gravată pe sistemul metric, și la capul căreia se află fixat cel-lalt braț de la care începe gradatja;—voind să măsurăm un individ, afară de cele 3 din urmă măsuri, toate cele-lalte se pot lua cu compasul acesta; ast-fel așezăm brațul fix al compasului la unul din puncte și facem să gliseze cel-lalt până la punctul opus, iar distanța dintre cele două brațe va fi măsura ce căutăm.

Compasul cel-lalt este format alt-fel de cât cel cu glissieră, el nu se întrebuințează de cât pentru cap, din cauză că este mai precis și pe lângă aceasta este chestiunea de convenință, ca instrumentul care a servit la picior să nu se întrebuințeze și la măsura capului.

Acest compas numit *«Compas de grosime»*, ziceam că este mai precis de oare ce brațele sale fiind articulate la una din extremități, pe sistemul că cele-lalte extremități, se pot depărta sau apropia după voie; de altă parte acestea fiind indoite în intru și mai ascuțite, cel ce măsoară nu este îngrijat de împrejurarea că individul are sau nu părul mare pe cap.

Pentru a lua măsura se procedează ast-fel: se așează unul din brațe la baza nasului, cu iar cel-lalt se caută prin per baza occipitală, și distanța însemnată pe linia metrică fixată la unul din brațe este măsura voită; asemenea se procedează și pentru luarea lărgimei capului.

Incontestabil însă că și cu *«Compasul cu glissieră»* se poate lua măsura capului, avându-se grijă a se nota lungimea părului.

Fie-care din aceste compasuri le am plătit 13 fr. și pentru o comandă mai mare, sper că o reducere se va face. Așa dar, iată cheltuiala de instrumente cât va costa, cele-lalte asemenea se pot aprecia, și în defini-

tiv astă-zî când v'am dovedit că adoptându-se Casierul, se va putea aduce un venit oare-care, este lesne de înțeles că antropometria chiar dacă ar sorbi acest venit, încă nu este pericol bugetar pentru un avans, de care va fi nevoie la început.

Antropometria însă, precum vă spuneam în anul trecut, are un avantaj încomparabil în cestiune de Casier, avantajul cu mult mai presus de cheltuiala ce poate ocaziona. Ast-fel când este vorba de a căuta antecedentele unui hoț de cai, din cei ce cutreeră județele Ilfov, Vlașca, Ialomița etc. sau a unui pungaș de buzunar din cei ce practică lucrul pe linia drumului de fier, sau în fine a unuia din numeroșii țigani ambulanti, prelinși muncitori, cari în timpul verii, cu corturile, străbat țara de la un capăt până la cel-lalt, nu este chip să le găsești trecutul în casierul simplu, de oare-ce aceste trei clase de făcători de rele și schimbă numele după fie-care arestare. Antropometria completează acest defect al casierului, căci ne dă mijlocul de a găsi antecedentele persoanei, fără a ne preocupa de numele ce și-a dat în rëndul trecut.

Inutil, știu bine, să mai mă opresc a vă vorbi și astă-zî despre importanța cestiunii de a se cunoaște antecedentele unui individ adus la bara justiției penale. Recidiva, dovada patentată a perversității, recidiva trebuie răsplătită cu un adaos de pedeapsă. Recidivistul este vătămător, și une-ori netrebnic chiar pentru societate și prin urmare cu cât 'l vom putea pune, pentru mai mult timp, la uă parte de restul societății, cu cât 'l vom putea pune mai mult în neputință de a face rău, cu atât liniștea publică va fi mai asigurată și scopul tuturor instituțiilor moderne nu este de cât a se asigura cât mai bine, această liniște interioară, temelia sigură a progresului civilizației.

Domnule Prim-președinte,

Domnilor Președinți și Onorați Consilieri,

Ajuns aci cu dezvoltarea motivelor ce mă credeam dator a vă expune astă-zî în sprijinul tezei ce am susținut din anul trecut, dați-mi voie, vă rog, a face o mică digresiune, cu privire la congresul din Anvers fără însă a nu ține socoteală de cestiunea Casierului, în limitele căruia trebuie să mă păstrez.

Domnilor, congresele internaționale sunt la ordinea zilei:—în toate părțile și asupra atător cestiuni se anunță congrese. Acesta este un fenomen, un simptom prin care se manifestează progresul civilizației.

În adevăr, congresele internaționale sunt cea mai bună sorginte de cultură pentru toate popoarele fără deosebire, dar mai ales pentru cele mici și înapoiate. Ele sunt mediul cel mai bun pentru comunicarea civilizației moderne. Fie-care membru duce în țara sa ceea-ce crede util, și aceasta mai viu și mai exact de cât ori-ce dare de seamă citită în jurnale sau luată după referatele oficiale ale congresului.

Una ca și cea-laltă nu pot să reproducă aceea ce numește impresiunea personală. Una ca și cea-laltă sunt reci pentru cel ce le citește, spre deosebire de viul grai al celui ce însuși spune sau scrie ceea ce a simțit în sânul unei ast-fel de întruniri.

Regret că în cadrul în care trebuie să mă restrâng nu pot să vă arăt mai pe larg toate impresiunile ce aduc cu mine venind din acest congres;—revenind însă la cestiunea noastră, pot încă să vă arăt foarte importante informațiuni, de și la prima vedere s'ar părea uă exagerație, ca într'un congres de patronaj să fie amestecat Casierul, și cu toate acestea lucrul este foarte exact.

Onorată Curte,

Mica Belgie este țara de unde s'a dat semnalul internaționalisării acestor mari idei caritabile, acestor sentimente umanitare. D. Jules Le Jeune, fost ministru de justiție, este cel ce a luat inițiativa acestei propagande, sunt acum abia patru ani și deja lumea întreagă a alergat la apelul său.

Era vorba de a da un ajutor omului fără mijloace. Era vorba de a da pâine, sau mai bine din viață, celui ce rătăcea înecat în mizerie. Era vorba de a cruta o faptă rea celui ce negăsind alt mijloc în lupta pentru existență, căuta să fure sau chiar să omoare, pentru a 'și procura cu ce să trăiască mai departe. Ei bine, aceste inimi duiioase, aceste suflete ce fac onoare genului uman, 'și au zis:

Nu e bine să rămânem indiferenți, noi cari putem să facem ceva spre ușurarea nenorociților. Nu e demn, nu e uman, ca noi cari prin circumstanțe de hasard sau de merit ne aflăm de asupra mocierei în care se frământă acești așa numiți desmoșteniți ai soartei, să nu le întindem mâna de ajutor și să stăm surzi la vaele lor.

Mai mult de cât atât, caritatea nu recunoaște frontiere, lumea întreagă este patria ei, așa că congresul acesta, era gruparea lumii întregi, prin adunarea reprezentanților ei, în prejurul unui principiu demn de secolul în care trăim.

Nu credeți însă, să această bunătate avea a se resfrânge, fără nici o rezervă sau deosebire asupra tuturor celor în lipsă. În imensa mulțime de cei ce au să vie la adăpostul patronajului sunt unii cari 'și merită soarta, iar alții cari sunt demni de ajutor. Este adevărat că în ideea de caritate nu se poate prinde ideea de deosebire, dar pentru niște societăți ce se formează de abia de 4 ani, pentru o inițiativă privată care nu dispune încă de milioane în bani, de și se află în fața de milioane de persoane în miserie, distincțiunea se impune prin forța lucrului.

„Care poate însă să fie mijlocul de a face această „distincțiune? „dicea unul din membrii congresului. Cine „poate să ne arate în mod imparțial pe adevăratul nenorocit și pe cel lenes, vițios sau pervers? De sigur „că numai autoritățile însărcinate a se ocupa cu trecutul fie-căruia, și cu studierea, supravegherea prezentului lor trai. Ele sunt singure în măsură de a „informa societățile de patronaj, ca să știe cine este „persoana cu care se află în contact...”

Vedeți deja, onorați magistrați, că în fundul temeliei pe care se reazemă aceste instituțiuni de patronaj apare o altă care este aceea a casierului. Vedeți deci câtă dreptate aveam să dic că importanța acestui serviciu este așa de mare, că trebuie să regretăm că noi nu 'l avem încă.

Din toate Statele Europei numai cele din peninsula Balcanică au rămas fără a avea ceva care să înlocuiască casierul judiciar și ast-fel mergeam la congres, hotărât să profit de această împrejurare, și să cercetez printre delegații celor-lalte State, care ar fi cel mai bun sistem de casier de adoptat, căci erau, după cum v'am spus, mai toate Statele mari chemate. Din prima ședință însă m'am găsit în trista necesitate de a renunța la această cercetare, căci din prima ședință, am avut ocaziunea de a vedea care era, în general, curentul ce predomina în această privință și cum erau de rău apreciate popoarele, cari nu au încă nici un sistem de casier.

În adevăr, D. Köbner profesor de drept penal în Berlin, care deja avea făcut un studiu special asupra Casierului și pre care 'l prezentase în anul trecut, în una din ședințele Uniunii internaționale de Drept pe-

nal, luase la acest congres, cuvântul asupra statisticei recidiviștilor. În cursul cuvântării, Domnul Köbner susținea, în aplausele întregului congres, că fără Casier această statistică este cu neputință de a fi ținută, și adaogă dicând: că nu crede să mai existe astăzi Stat sau om care să nu recunoască câte avantaje are un sistem de Casier bine organizat.

D. Howart Vincent, deputat în Camera Angliei, vrând să arate că cestiunea liberațiunilor și condamnățiunilor condiționale, este de propagat în toată lumea ca foarte preventivă, căci statistica țării sale a dat această dovadă m'a făcut să mă conving și mai bine de ceea-ce se aș spuneam în anul trecut, că tot pe Casier se întemeiază și această nouă idee. D. Howart ne-a arătat, că în cursul celor două ani ce au urmat după introducerea condamnărilor și liberărilor condiționale, s'a constatat că nici 10% nu recidivase din cei cărora li se acordase libertatea condițională.

Intr'un cuvânt nimeni nu se mai îndoaia de importanța acestui serviciu. Nici unul din satele reprezentate în congres, nu era fără a poseda această instituțiune a casierului, și de aceea toate se consfătuiau spre a propune, ceva nou, pe bazele acestui serviciu. Care mi a fost însă mirarea când întors în țară sub aceste auspicii, găsesc într'unul din jurnalele din Capitală un articol pe două coloane desaprobând Casierul și calificându-l de instituție «reaționară și asupritoare». Nu cunoaștem pe autorul acestui articol, și neputând să discut cu dânsul asupra acestei cestiuni care mi se părea că afară de buget nu putea să aibă de cât susținători, m'i am dat: de sigur motive de altă ordine a condus pe autor la această critică. Când însă unul din amicii mei vine să'mi spună în persoană că este adversarul convins al Casierului; când sciam că acest adversar fusese Prim Procuror la Trib. Ilfov și Prefect de județ, atunci mirarea mea s'a transformat în adevărată grijă și am reluat din nou în revizie notele mele. Am căutat să văd încă odată nu cum-va m'a înșelat sau am înțeles rău ceea ce citisim pe ici pe colea. Nu cum-va în contra Cazierului s'a mai ridicat cine va spre a'l combate în cele-alte State? Dar nu am găsit nimic, am lăsat de o parte statele de care am vorbit și în care credeam că este destul, spre a vedea organizația Cazierului cu toată critica lui. Am lăsat de o parte Franța și Belgia și am căutat organizația Italiană pe care mulți savanți o recomandă drept model.

A referi după culgerile mele personale a atesta că așa este în realitate, sau că așa a dat cutare persoană de autoritate nu mai este de ajuns, în fața unor contradicții declarați cu atâta convingere. De aceea cer voie Curții să reproduc câte-va rânduri ce am putut estrage din acte despre a căror veridicitate să nu fie nimănui permis a se îndoi.

În anul 1885, congresul internațional penitenciar, a ținut ședințele sale în Roma, și una din cestiunile puse la ordina zilei, era aceea de a se generaliza instituțiunea Cazierului. Savanții adunați acolo se ocupau nu numai de adoptarea Cazierului în toată lumea, dar încă de a se organiza de toate statele pe unul și cel mai complet sistem;—în fine de a face posibilă comunicarea reciprocă a buletinelor relativ la cei condamnați afară din țara lor,—pentru care congresul a emis următoru vot:

«Le congrès émet la vœu qu'un système uniforme de «Casiers judiciaires soit adopté dans le plus grand «nombre de pays possible; il estime que pour atteindre ce but il y aurait lieu de réunir une conférence «diplomatique.»

(V. Actes du congrès pénitentiaire international de Rome V. II pag. 549 Novembre 1885).

Cazierul judiciar funcționa în Italia deja de la 1865,

dar la 1889 s'a reorganizat, complectându-se și alte lacune, pe cari practica de atâtea ani le dovedise că trebuiesc îndreptate. Cu această ocaziune găsim un studiu foarte detaliat publicat în una din cele mai importante reviste italiene, intitulată: «Il Digesto Italiano», care este o enciclopedie de legislațiune, doctrină și jurisprudență; în vol. VI, partea 2-a, dispensa 119, pag. 242 găsim următoarele rânduri:

«... La conoscenza pronta e precisa degli antecedenti giudiziali d'un cittadino, è necessaria al giudice ed alla società in generale; al giudice per accertare la recidiva degli imputati, e per l'apprezzamento morale che deve fare nel giudizio, e nell'applicazione della pena; — alla società, in generale, perché le condanne possono produrre conseguenze per l'esercizio de' pubblici uffici e dei diritti politici».

Și mai departe la fila 247 se adaugă:

«... Sono tali, i vantaggi del metodo dei casellari, che indubitamente saranno universalmente riconosciuti, ed i governi che l'hanno già in parte attuato, non tarderanno a completarlo; e gli altri, finiranno per accoglierlo, come una delle più utili garanzie, per la buona amministrazione della giustizia».

Să adaug că de la 1889 s'a introdus în Italia sistema antropometrică așa că această țară este astăzi organizată după sistemul francez, la care tinde să ajungă toată lumea.

Iată stimați magistrați, tot ce am crezut că trebuie să vă spun astăzi, ca complectarea în susținerea celor ce am avut onoare a vă spune încă din anul trecut și spre convingerea tuturor cari se mai îndoiesc încă în această privință.

Știm că aveam să mă prezint înaintea D-voastre cu toate aceste informațiuni și cu toate aceste impresiuni dobândite în niște circumstanțe ce vor forma eveniment în viața mea.

Eram covins de atențiunea și buna-voință a D-voastre, și de aceea mi am dat toate silințele ca să fiu cât se poate de evmplect fără însă a mă întinde în detalii. Speram că făcându-vă să vedeți și să simțiți ceea ce am vădut și simțit eu însu-mi, vă veți indentifica, ca și mine, unei cauze atât de importante, și că ast-fel sfârșitul va fi în adevăr încoronat.

Termin deci, și anul acesta depunând în mâinele D-voastre, tot ce am putut culoga în cursul acestor noui cercetări.

Oprese aci cele ce aveam să vă spun cu privire la Casier și îndeplinind cu plăcere, o datorie ce mi se impune prin delegațiunea ce am, vă țin și de astă dată:

Primiți, iubiți magistrați, primiți, din partea noastră reprezentați ai Ministerului Public, salutul de onoare pentru această reîntoarcere în arena datoriei.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE SECȚIA II

Audiența de la 23 Mai 1894

Președenția D-lui N. Mandrea, Consilier

P. Mateescu cu Bădiță Drăgoescu.

Urmărire silită.— Jude comisar.— Câte tablouri, de ce fel, și la ce termene, trebuie să facă judele comisar cu ocaziunea unei urmăriri silită.

Ad judecătune.— Dacă o creanță se poate admite la ad judecațiune și în ce caz.

(Art 572, 573, 578, 579 și urm. și 552 din procedura civilă).

1) Când un imobil se pune sub urmărire, judecătorul comisar trebuie să facă două tablouri:

unul de ordinea creditorilor după patru săptămâni de la prima publicațiune, și altul de distribuțiunea prețului, care are loc după depunerea prețului și după expirarea celor 40 zile pentru recurs în casațiune, sau după respingerea recursului.

2) O creanță nu poate fi depusă și primită la ad judecațiune, de cât dacă i s'a recunoscut în tabloul de ordinea creditorilor că este în rang util și necontestat și dacă acel tablou a rămas definitiv.

Decisiunea 31494. — Casată ordonanța de ad judecare a Tribunalului Olt cu No. 25690 dată între P. Mateescu și Bădiță Drăgoescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de dl. consilier Al. Gianni.

S'a ascultat d-nul Ciulei avocatul recurentului P. Mateescu în dezvoltarea motivelor de casare și dl. Meitani advseatul intimatului Bădiță Drăgoescu.

Curtea deliberând,

Asupra motivului IV de casare:

«Violarea art. 552 din c. civ; reu s'a admis conservarea creanței ad judecatărilor drept suma de lei 1642 bani 25, pe câtă vreme această creanță nu este în rang util și necontestat dovadă e în dosar petiția înregistrată la No. 10078 din 30 August 1890, a creditorului M. Constantinescu, prin care cerea să fie și densusul înscris în tablou cu suma de bani ce are a primi după cartea de judecată alăturată a judeului ocolului Șerbănești cu No. 22190».

Având în vedere art. 572 combinat cu art. 573, 588, 579 și urm. pr. civ.

Considerând că după prescripțiunile acestor tecste de lege când un imobil se pune sub urmărire, judecătorul comisar trebuie să facă două tablouri: unul de ordine după 4 săptămâni de la prima publicațiune, altul de distribuțiune care are loc după depunerea prețului și expirarea celor 40 zile pentru recurs în casațiune, sau după respingerea recursului.

Considerând, asemenea că după art. 552 pr. civ. o creanță nu poate fi depusă și primită în ad judecațiune, de cât dacă i s'a recunoscut în tabloul de ordinea creditorilor că este în rang util și necontestat, și dacă acel tablou a rămas definitiv.

Considerând, în specie, că Tribunalul a admis creanța ad judecatărilor ca preț fără ca acel tablou de ordinea creditorilor să fi fost făcut.

Că procedând ast-fel a violat sus citatele articole 552 573 pr. civ.

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta pe cele l'alte, Curtea casează.

Audiența de la 25 Mai

Președenția D-lui D. Hentescu, consilier

I. Rosenbaum cu I. Grünberg

Opozițiune.— De când curge termenul de opozițiune pentru partea care n'a usat încă de acest termen (Art. 896, al. 2. codul comercial).

De și prin art. 896 al. 2, codul comercial, se prescrie că în cas când hotărîrea s'a dat asupra unei opozițiuni, termenul curge din ziua respingerii opozițiunei, însă acest text de lege se referă la cazul când partea a lipsit la prima înfățișare, și a făcut apoi opozițiune, iar nu și la cazul când partea nu a usat încă de dreptul său de opozițiune.

Decisiunea No. 32094.— Admis recursul făcut de I. Rosenbaum contra sentinței trib. Ilfov secția comercială, cu No. 10094.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier, Al. Degre;

S'au ascultat: d-l avocat N. Noreanu, din partea recurentului, în dezvoltarea motivelor de casare, precum și d-l avocat Filip Gesticone, din partea D-lui Grünberg, intimat, în combateri;

Deliberând

• Violarea și rea aplicațiune a Art. 896 Cod. comercial.

• În adevăr intru cât nu eu fusesem oponent la prima instanță, ci reclamant a cărui acțiune fusese mai întâi admisă în lipsa intimatului, apoi, asupra opozițiunei acestuia și în lipsa mea de la înfățișare a fost respinsă ca nesustținută, rău Tribunalul mi-a respins apelul ca tardiv, socotind termenul de apel nu de la comunicarea cărtei de judecată apelată ci din ziua pronunțării ei.

Având în vedere sentința atacată și actele din dosar din care se constată că recurentul reclamând pe intimatul Grünberg pentru plata sumei 228 lei ce-i datora din afaceri comerciale, Judele Ocolului I din București prin cartea sa No. 3107/89 a admis reclamațiunea în lipsa părâtului, care făcând opoziție și neprezentându-se reclamantul i s'a respins ca nesustținută pretențiunea prin cartea de judecată cu No. 856/90 dându-i însă dreptul de opoziție.

Considerând că recurentul avea dreptul da ataca acea carte de judecată cu No. 856/90 cu opozițiune în termenul legal, care trebuia să curgă de la comunicarea acelei cărți.

Că o asemenea comunicare nefăcându-i-se recurentul avea în drept să o atace fie cu opozițiune la judele de ocol, fie cu apel la tribunal.

Considerând că deși prin art. 896 Cod. Comercial al. 2, se prescrie că în cas când hotărârea s'a dat asupra unei opozițiuni, termenul curge din ziua respingerii opozițiunei, însă acest text de lege se referă la cazul când partea a lipsit la prima înfățișare, și a făcut apoi opozițiune, asupra căreia s'a dat hotărârea ce s'a apelat, iar nu și la cazul când partea nu a usat încă de dreptul său de opozițiune; Că Tribunalul considerând ca tardiv apelul făcut de o persoană în contra unei hotărâri dată după opozițiunea celei alte persoane și fără a ține socoteala că această persoană încă nu usase de dănsa, de dreptul său de opozițiune de și avea în termen, a violat textul sus menționatului articol.

Pentru aceste motive, Curtea, casază...

SECȚIUNEA II

Audiența de la 31 Mai

Președinția d-lui **Al. Degre**, Consilier

Economul Ion Severin cu Statul

Pensiune.—Căți funcționari au dreptul la pensiune. (Legea pensiunilor civile din 1890).

Dreptul la pensiune nu se acordă de cât acelor funcționari ai Statului cărora li s'au făcut rețineri și numai pe timpul cât au avut loc reținerile.

Decisiunea No. 323/94.—Respins recursul făcut de Economul Ion Severin contra decisiunei curții de apel din Galați, secția II No. 161/93 dată în proces cu Statul.

S'a citit raportul făcut în cauză de D-l Consilier N. Mandrea.

S'a ascultat D-l Bors în expunerea motivelor de casare, și D-l V. Maniu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de Casare

„Greșită interpretarea și violarea Art. 28 și 29 legea pensiilor din 1890.“

Considerând că Curtea prin decisiunea sa constată că preoții și protoereii de județ numai după 1863 au început a fi plătiți din bugetul Statului, și chiar și atunci fără să li se facă veri-o reținere pentru pensiuni ca la cei alți funcționari ai statului, de ore-ce nici nu se ocupa de drepturile funcționarilor eclesiastici;

Că tocmai la 1868 s'a acordat acestei categorii de funcționari dreptul la pensiune.

Considerând că prin legea din 1890 nu se acordă dreptul la pensiune de cât funcționarilor cărora li s'a făcut rețineri, și pe timpul cât au avut loc reținerile;

Că în specie pe timpul cât recurentul a avut salariu de la stat și nu i s'a făcut rețineri, cum și în timpul cât a fost salariat cu titlu de diurnă, nu are dreptul a cere a i se ține în seamă de acești ani de serviciu pentru pensiune.—Că dar Curtea respingându-i cererea de a i se admite 5 ani 6 luni și 26 zile în care nu i s'a făcut rețineri bine și corect a urmat.

Pentru aceste motive Curtea respinge recursul

Audiența de la Mai 1894.

Președinția D-lui **N. Mandrea**, Consilier

Direcțiunea generală a căilor ferate române cu locuitorii comunei Potcoava.

Expropriere.—Comisiunea juriului chemată a fixa indemnizarea.—Din câți jurați trebuie constituită această comisiune (Art. 46 din legea de expropriere)

Juriul chemat a fixa indemnizarea pentru un imobil expropriat nu se consideră constituit de cât atunci când nouă jurați sunt de față.

Decisiunea No. 344/94. Admis recursul făcut de Direcțiunea generală a căilor ferate române contra deciziunei juriului de expropriere și în contra ordonanței de executare a judeului director al tribunalului Olt, pronunțate în ziua de 5 Ianuarie 1894. în proces cu locuitorii comunei Potcoava.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier D. Cuculi.

S'a ascultat d-l avocat B. Păltineanu, din partea Direcțiunei, în dezvoltarea motivelor de casare.

Deliberând,

Asupra motivului II de casare:

Violarea art. 46 legea de expropriere.

• Răspundând la apel 8 jurați ordinari și 2 suplimentari, Judele director a compus comisiunea numai cu cei opt ordinari eliminând pe suplimentari, pe când după lege comisiunea nu se poate constitui de cât cu nouă jurați.

Având în vedere procesul verbal dresat de judele director din care se constată că la constituirea juriului a fost față opt jurați titulari și doi suplimentari, și judele director a format comisiunea cu cei opt titulari exclusând pe cei suplimentari.

Considerând că după art. 46 din legea de expropriere juriul nu se consideră constituit de cât atunci când nouă jurați sunt de față;

Că judele director la constituirea juriului escludând pe cei doi jurați suplimentari din numărul de 10 câți erau prezenți, juriul a fost constituit numai din 8 jurați iar nu din 9 jurați cum ăice legea, și dar comisiunea a fost constituită cu violarea legii.

Pentru aceste motive, Curtea casază.